

Prav tedaj so zjužinali vozniki, prišli iz hiše in videli, kaj se je zgodilo. Vsi preplašeni so prihiteli, misleč, da se mi je izvestno kaj hudega pripetilo. Drugi so vzdigovali mene, drugi so pa šli loviti belca.

Ko se nekoliko otresem silnega strahú — prašajo me, če me kje kaj boli. Toda bil sem popolnoma nepoškodovan. Dali so mi torej piti vode — pravijo, da je to dobro za strah. Prosil sem jih še, naj ne povedó materi o tem ničesar. Toda v tem je vže prišla mati, nekoliko preplašena. Ko me je pa našla nepoškodovana, oštela me je pošteno in zvečer sem moral dolgo klečati na polenu ter moliti v zahvalo angelu váruhu. In prav je imela mati. Še danes rečem, da me ni nihče drugi otel smrti, kot sam angelj váruh, ki me je vže v sanjah svaril, naj ne bodem predrzen in naj se ne podajam v nevarnost.

Fr. S. F.

Pri božjem grobu.

si ste bili vže kdaj na véliki petek pri božjem grobu v cerkvi. Kaj ne dà, ljubi moji! Dobro vem, da ste bili, če vže ne sami, pa s svojo dobro materjo, ki vas je peljala počastit Jezusa v grobu ležečega, ki je za nas umrl strašne smrti na križu in nas rešil večnega pogubljenja!

Véliki petek — to je dan največje žalosti, ker je ljubi Bog umrl, in vse žaluje. Še celó zvonov ni na ta dan slišati, glasi se le ona gluha raglja, ki nič kaj prijetno ne dé našim ušesom! Vender je za otroke in mladino sploh tudi véliki petek težko pričakovani dan. Saj dobro vem, kako je to pri nas! Komaj ima tri, štiri leta, vže hoče iti na véliki petek v cerkev, da vidi božji grob. Nu bolj odraslih pa kar vdržati ni, da bi ne šli! — Ali k božjemu grobu v cerkev se ne gre kar takó. Treba je nove obleke za vesele velikonočne praznike, in oče morajo kupiti temu čreveljčke, ónemu nove hlačice, nov klobuček i. t. d. Ej otroci moji ljubi, kadar greste v cerkev k sveti maši, le zahvalite se Bogu, da vam je dal tako dobre in skrbne stariše, ki vam skrbé za novo obleko in vse drugo, česar potrebujete, ker drugače bi še v cerkev ne mogli! Je pa tudi res lepo tam pri božjem grobu, lepo, kakor ste vže sami videli. Kako veličasten je ta božji grob, ki je po raznih krajih tudi različno napravljen, olepšan in razsvitljen. I nù, ker smo si dobri prijatelji, povedati vam hočem, kako lep božji grob imamo tudi pri nas v naši cerkvi. Večinoma je upodobljen po ónem grobu, v katerega je bil Jezus položen v Jožef-Arimatejevem vrtu blizu Kalvarije, od koder se v daljavi vidi Jeruzalemsko mesto. Okolo groba so lepa drevesa in cvetice, pred grobom pa stoji straža: dva moža vsak s sulico v desni roki, z rujavo brado in zeló ostrim pogledom, z jedno besedo: prava podoba onih židov, kateri so tako neusmiljeno umorili našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa.

Marsikateri junakec, ki vže davno hlačice nosi, približal se je strahoma božjemu grobu, ugledavši te čudne možake, da-si so le na desko naslikane. Ob strani groba so naslikane podobe iz trpljenja Kristovega, recimo: vrt Getsemani, kjer je

Jezus krvavi pot potil, poleg njega, drži angelj kelih trpljenja, a tam v kotu vrta pa spé trije njegovi učenci, katere je posvaril, rekoč: Ali niste mogli vsaj jedno uro čuti z menoj? Čujte in molite, da v skušnjavo ne padete! Tam je zopet podoba, ko je bil naš Gospod k steboru privezan in bičan, s trnjem venčan itd. Tam v grobu pa leži presveto telo našega Zveličarja in toliko lučic gori okolo njega, da kar miglja pred očmi. Pred grobom kleče ljudje in molijo sv. rožni venec. Dà, dà, lepo je tako, lepo, posebno pa na véliko soboto zvečer pri večernicah, ko so pete litanije „Materé božje“ pred božjim grobom. Takrat so prižgave vse lučice h krati. Orglje zadoné in vsa cerkev zapôje ono znano in prelepo pesen:

O Mati najbolj svéta,
Brez madeža spočéta;
Kraljica bod' pozdrávljena.
Oj prosi za nas Boga!

Največje veselje pa je na velikonočno jutro, ko je vstajenje iz božjega groba in se pokaže podoba vstalega Jezusa z belo-rdečim bandercem v roci. Takrat zapojó vsi veselo „alelujo.“ Po cerkvi se prižgó vse sveče in svetilnice, a nekateri imajo goreče sveče tudi v rokah. Po cerkvi se oglasé zvončki, zvonovi zadoné, topíči zagrmé in ljudstvo se začne počasi pomikati v svečanem sprevodu iz cerkve in zopet nazaj veselo prepevajoč: Zveličar gre iz groba. Res lepi, najlepši so ti velikonočni prazniki, kaj ne, otroci moji ljubi? Z njimi pa nastopi tudi cvetoča vzpomlad, da je tudi zunaj povsod vže zeleno, kakor poje slavni naš pesnik:

Poglej, obrni se okrog
Zelena gora, živ je log;
Povsodi vzpomladánski cvét,
Vesoljni v svate vabi svét.

Nù pa še nekaj je, kar bi bil skoraj pozabil, da je velika noč tako vesela. Ali veste kaj? Píruhi! píruhi! Ej, da se vže poprej nisem spomnil tega! Vem, da jih imate tudi vi posebno radi, kakor jih imam tudi jaz! Ne vem, kako to, da jih imam letos posebno veliko, zatorej pridite pónje, rad vam jih porazdelim, če vas pride še toliko! Na svidenje!

Fr. Peternel.

Vzpomládni dnevi.

V učilnici.

Učitelj: Nu, Ivan, povej nam, kako se imenujejo cvetice, katere si mi danes prinesel na mizo?

Ivan: Te cvetice se imenujejo zvončki.

Učitelj: Ali se še spominjaš, kaj sem vam pripovedoval lani o barvi lilije, ko smo se pogovarjali o sv. Alojziju?

Ivan: Bela lilija pomeni nedolžnost sv. Alojzija.

Učitelj: Kaj bi pa zdaj v postu značila bela barva zvončkov?

Ivan: Bela barva zvončkov nas spominja na nedolžno trpljenje našega Zveličarja.